

Zážitky z cest -

Napsal/a: Žirafka

Datum zveřejnění: : 5. 04. 2009 v 20:34

Není to tak dlouho, co jsem jela vlakem z Moravy zpět domů. Konkrétně to bylo ze Zábřehu na Moravě. Ačkoli město se vlastně jmenuje jen Zábřeh, jenže stanice se jmenuje tak, jak se jmenuje. Podle všeho, někde existuje ještě nějaký jiný Zábřeh. Asi v Čechách 😊

Jeli jsme tenkrát celkem čtyři: Já, Bety, Katy a Kryštof. A protože jsem asi nejvíce oráchlá, a hlavně rychlá, vletěla jsem do vlaku a hledala volné kupé. Což je v této stanici prakticky neřešitelný problém. Ale ta čtyři místa jsem našla. Tak jsem jukla dovnitř a slušně se zeptala, jestli tu mají volno. Po kladné odpovědi jsem mávla na ostatní a tak také vlezli dovnitř.

My čtyři jsme si povídali a dokonce si zahráli i nějakou hru, rodinka vedle na nás chvilku koukala, hlavně kluk, ale pak je to přestalo bavit a také si něco říkali (snad, nevnímala jsem je) a pak četli a tak podobně. Cesta do Prahy je dlouhá a tak je potřeba se nějak zabavit. Třebas spaním.

Zapomněla jsem říci to hlavní, povídali jsme si znakovým jazykem, protože Kryštof je od narození neslyšící. No a protože Bety umí ukazovat, Katy ukazuje přímo ďábelsky a já se také domluvím, tak jiná volba vlastně ani nebyla. Proč také, takhle jsme si všichni rozuměli bez potíží. A navíc jsme nerušili onu rodinu, pokud tedy neberu občas „vyluzování podivných zvuků“ které ukazování doprovázejí 😊

Cesta dobře ubíhala a bylo to fajn, jenže za Kolínem mi začal zvonit telefon. Ti z nás, kdož jej slyšely se začaly hihňat a já i dost smát, protože mi bylo jasné, co bude následovat. Vzala jsem tedy hovor a domluvila se s tátou, že jsem na cestě a že jedeme na čas.

Přála bych všem vidět kukuč toho kluka 😊 to si nedovede představit jak zíral 😊

Do Prahy jsme pokračovali s povídáním a hihňáním se.

Po příjezdu na konečnou rodinka odcházela první, a vlastně ani nepozdravili. Krom oné paní, zbytek nikoli. Jsem na to dost zvyklá, stává se to často, ale i tak mně to celkem zamrzí. Tuhle jsem o tom povídala kamarádovi a on mi říkal, že nerozumí tomu, co mi vadí. A co mi tedy vadí?

Když někdo přistoupí do kupé tak pozdraví, když odchází tak také. Pokud to tedy není nějaké memblo ale normální, slušný, člověk. Pokud ale jedu s někým, s kým si znakuji, tak to bývá jinak. Po vstupu do kupé pozdraví, a ptá se na volno, ale při odchodu nikdy. A ještě po nás většina lidí kouká dost divně. Na mně je vidět že slyším, protože reaguji na zvuky. Přesto nikdo nepozdraví při odchodu.

Možná jsem divná, ale cítím to takhle. Nechápu, proč se k nám chovají jinak, než k „normálními“ lidem. Fakt nechápu.

Jsem divná?

Osoby a události v tomto článku jsou skutečné, pokud vám budou někoho, nebo něco, připomínat,

tak máte pravdu 😊